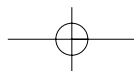
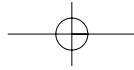

1

La classe d'anglès d'avui ha resultat profitosa: arran d'una pregunta d'en Sergi Sunyol, la professora ha escrit a la pantalla una llista de paraules que a en Max i a mi ens interessava saber. Paraules relacionades amb la recerca informàtica, les xarxes virtuals, els vincles de la policia cibernètica i tot això que ens motiva quan ens connectem al MAX i no sabem com sortir-nos-en a l'hora de rebre missatges en anglès o en clau que només es poden desxifrar segons la terminologia anglosaxona.

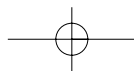
L'aparició en pantalla d'aquelles paraules tan cobejades ha provocat que tots dos desviéssim els ulls dels respectius monitors i ens busquéssim. En Max seu tres fileres darrere meu, i no sempre rep a temps les instruccions i els *enters* de la professora, ja que habitualment passa de les classes i està connectat a un joc o a

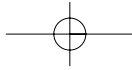

una pàgina de jeroglífics mentals. Més d'un i de dos cops, la professora l'ha enxampat concentrat en una pàgina que no tocava i l'ha fet fora de l'aula. A mi em sap greu, perquè penso que sóc l'únic que el coneix bé i que sóc conscient de la seva capacitat intel·lectual, que és altíssima, però que no resulta evident als ulls dels professors ni dels altres alumnes. Cada dia pateixo per si el fan repetir cicle i ens separen. Per a mi seria terrible. «Em tindràs sempre al teu costat fora de l'aula», diu ell per tranquil·litzar-me, «i si més no em tindràs sempre al MAX.» Però jo ho dubto. Dubto de totes les coses i de totes les persones, actitud bastant habitual entre els nens de la meva generació, que vam néixer en ple descens del món del benestar anterior, del qual els meus pares encara formaven part. Si per als pares tot es va tornar descoratjador i irreversible, per a nosaltres, els seus fills, tot és intemporal, qüestionable i ambigu.

Els meus pares viuen atemorits pel seu propi fracàs, i no surten mai de casa. Cada dia, quan torno de l'escola, els trobo immòbils i en silenci, absents, sempre asseguts davant de la pantalla. Tots dos són relativament joves i estan malalts. L'estat els ingressa una pensió mensual, a part de la meva, i amb aquests diners van tirant. En tenen per a les quotes de pantalla, per a les factures d'aigua, gas i electricitat i poca cosa més. El servei social de l'ajuntament els proporciona un càtering diari. Des de molt petit, igual que molts altres nens de la meva generació, m'he hagut d'espavilar i administrar jo mateix els diners de la pensió. Calcular les despeses d'escola, de material, de dinars i berenars, i d'oci dels caps de setmana. Jo mateix he posat els meus horaris (i sovint els seus) i provo de portar una vida mínimament

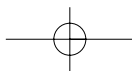

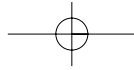
ordenada. En el fons hem tingut sort, ells i jo, perquè he sortit un nen disciplinat i responsable. Em faig càrrec de la situació, i col·laboro, tant com puc, a obeir les lleis de la societat que m'ha tocat viure.

En Max estava connectat avui a la lliçó d'anglès, i per això ha gaudit amb la llista de termes que ha escrit la professora. Ens hem mirat amb complicitat a través de les tres fileres que ens separen, i tot dos hem premut alhora la icona de «Desar el document».

—Aleix Ortensi i Max Oliva: això no calia desar-ho! —ens ha escridassat la professora en comprovar, a la seva pantalla, que havíem premut la icona—. Sembla que actues quan no toca, Max Oliva. Més valdria que desessis les lliçons importants que t'han de permetre aprovar els exàmens, noi.

Quan s'ha acabat la classe, abans d'apagar l'ordinador, he enviat un missatge de text a casa. «Hola, pares, estic bé. Tornaré a les set o a les vuit. Mare, no oblidis les píndoles a dos quarts de quatre. Un petó. Aleix.» Els missatges que els envio un parell de cops al dia, els reben sobreimpresos a la pantalla on miren, sense esma, un serial o un concurs. He endevinat el somriure de la mare en rebre el senyal de «Nou missatge enviat»; un somriure estrafet, com una ganyota, que no haurà perdut del rostre mentre llegia el missatge a la part inferior de la pantalla; i després haurà llançat una llambregada de complicitat al pare, que potser l'haurà clissat o potser no, depèn de l'estat d'ànim en què es trobi en aquell moment. Sovint, el pare mira sense veure, i penso que les imatges que es projecten a la pantalla no li arriben al cervell; simplement les ignora, i és com si pel monitor passessin una pel·lícula diferent, la que té al seu cap,

que sospito que es basa en experiències del món anterior, quan jo encara no havia nascut i ell sortia de casa, i tenia una feina, i gaudia de l'amistat d'un munt de gent.

En Max m'ha proposat dinar a casa seva. Jo li he dit que no, que si anàvem a casa ens enganxàriem al programa i no seríem capaços de tornar a l'escola per a les classes de la tarda. A en Max no li sap greu fer campanya, però a mi sí, potser perquè sóc responsable de mena. L'he convençut, i hem dinat a l'escola. Hem demanat un menú *Disaster* per a dos teclejant el codi a l'entrada del menjador, i hem buscat un lloc a la vora dels finestrals que donen al camp ras. Només quedava lloc a la taula de l'Hugo i l'Omar, i hem estat a punt d'ignorar-los i seure discretament en un racó, però la vista del camp ras és tan fascinant que no ens n'hem pogut estar.

—Mireu qui ve! —ha exclamat l'Hugo—. A què es deu l'incomparable honor que tenim de compartir taula amb un parell de polis de l'univers?

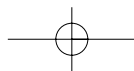
L'Omar i els altres han esclafit una rialla.

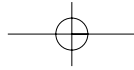
—Deixa'ns en pau, cara de foca. No em facis parlar massa, perquè se m'indigestarà el dinar abans de parlo —ha contestat en Max mentre sèiem.

—Ooohhh... El senyor està de mala llet! —s'ha lamentat l'Hugo fent teatre—. Que potser no han tingut un bon dia, les excel·lències protectores?

—No et vull tornar a sentir, merda seca. Només suplico a la intel·ligència sobrenatural que impera en aquest planeta que mantingui ocupada la teva única neurona en una conversa, si se'n pot dir així, amb els teus fidels imitadors de pacotilla.

—No et fotis amb mi, Maximilianum —ha protestat l'Omar fent-se l'ofès.

Una de les cambres s'ha acostat a la taula per informar als que havíem demanat *Disaster* que s'havia acabat la Cobra, i que anéssim pensant una beguda substitutòria. En Max ha demanat taronjada amb gas i jo, suc de kiwi.

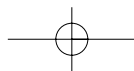
—Ah, i si teniu beuratge a base de neurones —ha afegit en Max amb serietat—, porteu-ne una garrafa de cinc litres. Aquesta taula en va necessitada.

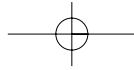
—Mireu! Han tornat els homes de l'uniforme! —ha exclamat de sobte en Julià, assenyalant amb el braç el camp ras darrere dels vidres.

Tots hem mirat cap a fora, i, efectivament, els homes que feia dos dies que havien desaparegut de la zona tornaven a ser allí, armats amb potentíssims rastrejadors i escafandres al cap.

—Segur que han trobat una nova fuga radioactiva! —ha apuntat en Julià, esverat—. Allò que van dir la setmana passada era una mentida. Segur que han trobat de tot i no volen que se sàpiga!

Els homes, quatre exactament, recorrien un espai de cinc metres quadrats armats amb detectors que movien en cercle arran de terra. Des de feia setmanes, totes les finestres de l'escola que donaven al camp ras havien romàs hermèticament tancades per precaució, ja que hi havia indicis d'una fuga tòxica a través d'una esquerra en algun dels tubs antics que recorrien el subsòl de la zona. Les autoritats havien barrat els espais de lleure de l'escola encarats al sud i havien precintat tots els vidres de les finestres encarades al camp ras veí. Els operaris dels escafandres havien treballat de valent durant unes setmanes a la recerca de restes contaminants un cop reparada la fuga, i semblava que no havien trobat res. Per

això era estrany que avui tornessin a ser allí, vestits de la mateixa manera i inspeccionant l'espai amb els mateixos detectors.

—Alguna resta se'ls ha descontrolat. A hores d'ara la majoria de nens ja deuen estar contaminats! —anunciava en Julià, que semblava passar-s'ho bé amb tot allò relacionat amb accidents i contaminacions.

—Si ho dius per tu, Julià, no pateixis —ha comentat en Max—. Totes les teves deficiències són de naixement, i les dels teus col·legues també. O sigui que pots estar tranquil.

—Avui tenim el dia foteta, comissari virtual?

—L'inspireu —he dit jo—. Necessita un revulsiu per inspirar-se. Ningú millor que vosaltres.

—Ja ha parlat la veu de la consciència. Aleix Ortensi: ets patètic! —ha exclamat l'Hugo—. Ets una vulgar ombra de l'emperador de la criminalitat perseguida.

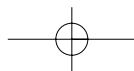
—Hugo, rei —li ha recriminat tendrament en Max—, vols dir que la neurona solitària no en té prou? Au, maco, deixa-la descansar una estona...

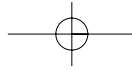
Les cambres han portat els menús. Dos *Disaster* per a mi i en Max, un *Fireline* per a l'Hugo, i dos *Cool-days* per a en Julià i l'Omar. Les cambres han quedat parades quan, a través dels vidres, han descobert la tornada dels rastrejadors de fuites.

—Estem contaminats! —ha anunciat en Julià.

—Au, calla, nen! No diguis disbarats! —l'ha escridassat una de les dones, però ha mirat furtivament la seva companya, que s'havia dut la mà a la boca sense poder evitar-ho.

Després del dinar i d'una interminable disputa dialèctica amb el pesat de l'Hugo, en Max ha volgut relaxar-

se una estona abans de començar les classes i hem preguntat si hi havia matalassos lliures a l'aula de relaxació. Hem tingut sort: n'hi havia un munt, ja que a fora, a la pista esportiva, es disputava un partit de futbol entre l'equip de l'escola i un de foraster. Hem jagut l'un al costat de l'altre, amb els auriculars a les orelles i els ulls vagarejant pel firmament animat que simula el moviment de les constel·lacions. He escollit un canal de música oriental, i no he trigat ni dos minuts a caure en un son profund.

A dos quarts de quatre hem començat les classes de la tarda. A primera hora, laboratori de física, i després, història universal. Segons m'ha confessat més tard, en Max no s'ha connectat ni un sol moment a la pantalla del professor, i s'ha dedicat a buscar adreces a la xarxa i a jugar. En acabar la classe, el professor ha detectat els alumnes passius, ha enviat missatges a les famílies respectives i els ha tingut castigats treballant mitja hora més. He esperat en Max al pati central, xerrant amb la Marta i la Lua.

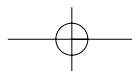
—Voleu venir a casa? —els ha preguntat en Max quan ha sortit—. L'Aleix i jo ens connectarem al MAX.

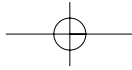
—Passo del MAX, Max —ha dit la Lua.

—Max-max... Pib-pib... —he rigut jo.

—No sé com podeu estar tan enganxats a un programa com aquest! Només us treu hores de son, i no serveix per a res. La vida és aquí a fora, noi, no a la pantalla de l'ordinador...

—La vida? Quina vida? —l'ha interromput el meu amic—. La vida dels pares de l'Aleix, que estan tot el dia asseguts davant la pantalla? La vida del col·le, tan a la vora d'un jaciment contaminant que gairebé no ens

queda lloc als pulmons per encabir-hi tota la merda? La vida dels profes i les seves lliçons avorrides? A aquesta vida, et refereixes?

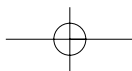
La tarda era fosca i amenaçava pluja. Hem agafat les bicis i hem travessat la ciutat fins a casa d'en Max. La policia havia detingut un regiment d'immigrants il·legals i els mantenia encarats a la façana d'una casa, les mans enlaire, mentre els escorcollaven. Una dona vella s'havia mort al mig del carrer de la Muralla i un grup de vianants encuriosits la custodiava tot esperant l'arribada de l'ambulància. Dos cotxes havien xocat a l'encreuament del carrer de Pujades amb el passeig Nou, i la calçada era una catifa de vidres esmicolats.

—La vida és a fora! —ha remugat en Max mentre entràvem les bicis al garatge—. Ja te la regalo, aquesta merda de vida que hi ha a fora!

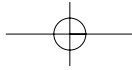
Semblava que la mare d'en Max havia deixat berenar per a una legió d'afamats. El parament de la taula contrastava amb la misèria que regna a casa meva quan arribo cada tarda: la mare no es recorda mai de preparar-me el berenar, i normalment aprofito, si tinc gana, peces resseques del càtering del migdia.

—No et pensis que sempre és així. Que hi hagi tanta teca a la taula —m'ha aclarit en Max— vol dir que els pares són fora, de viatge, i que no tornaran fins d'aquí a una setmana. O sigui que, amic meu, aquest és el meu berenar, el meu sopar, el meu esmorzar de demà, el meu dinar de demà, el meu sopar de demà, el meu esmorzar de demà passat, etc.

Hem agafat un parell d'entrepans i ens hem servit dos gots enormes de Cobra abans d'entrar a l'habitació d'en Max i prémer el botó d'engegada de l'ordinador.

—Bona tarda, MAX! —l'ha saludat en Max amb una reverència—. Els que vénen a jugar et saluden!

L'habitació d'en Max és el caos personificat. No solament no es fa mai el llit ni endreça la roba, la neta i la bruta, sinó que tot el terra és un escampall de compactes, formatadors, compactes de làser, joguines, pesos de gimnàs, eines, fitxes, sabates, pilotes, restes de menjar, gots, plats, capses i capsetes de tota mena. D'una manotada ha tirat a terra tot el que hi havia a sobre de dues cadires amb rodes i m'ha convidat a seure. Hem apropat les cadires, i abans de prémer la icona directament a la pantalla, en Max ha fet moure els dits com faria un metge abans d'operar un pacient. «Som-hi, doncs», ha murmurat, i tot seguit ha vocalitzat la contrasenya per accedir al programa. Mentre s'anaven obrint les pantalles de presentació, benvinguda i instruccions per a jugadors novells, en Max ha buscat els auriculars entre el munt d'andròmines que hi havia sobre la taula i ens els hem col·locat a les orelles.

—Continuem l'experiència d'ahir?

—OK.

«Wellcome to the MAXperience», ha murmurat una veu molt suggeridora a les meves orelles. I a continuació la música característica, les pampallugues a la pantalla... i ja som... dins...

En Max despenja l'auricular del telèfon que sona amb insistència.

—Agència de detectius Max, digueu.

La veu que sent li resulta coneguda: és la de l'inspector en cap del departament de policia de Roses.

—Què hi ha de nou, inspector?

—Ha aparegut un altre vell, Max. Us hi hauríeu d'acostar de seguida.

